

FARSKÝ LIST

11.máj – 17.máj 2026, číslo 647

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

02

Pán povedal Jozuemu: "Povedz Izraelovým synom: Určite si mestá útočísk, o ktorých som vám hovoril prostredníctvom Mojžiša, aby tam mohol utiecť vrah, ktorý zabil niekoho omylom, nevedomky, aby vám boli útočiskami pred pomstiteľom krvi. Kto utečie do jedného z týchto miest, nech sa zastaví pred vchodom do mestskej brány a starším toho mesta nech rozpovie svoju vec. Potom nech ho pustia k sebe, do mesta, a vykážu mu miesto, aby mohol u nich bývať. Keď ho bude pomstiteľ krvi prenasledovať, nech mu nevydajú vraha, lebo zabil svojho blízkeho nevedomky, bez toho, že by bol býval predtým jeho nepriateľom. V meste má zostať až dovtedy, kým sa nedostaví na súd pred ľud a až do smrti veľkňaza, ktorý bude v tom čase. Potom sa môže vrah vrátiť do svojho mesta, do svojho domu, do toho mesta, z ktorého utiekol." (Joz 20, 1-6)

Pre ľudí sveta by malo byť takýmto útočiskom naše spoločenstvo. Je to forma milosrdenstva. Nie, dnes už, žiaľ, neplatí, že kto utiekol do kostola, získal tam azyl, o ktorom cirkevné koncily v 4.–5. storočí stanovili, že kto sa uchýli do kostola, nesmie byť násilne vyvlečený a má právo na vypočutie a miernejšie zaobchádzanie. Mohol v chráme zotrvať tridsať až štyridsať dní a dostával jedlo a prístrešie a duchovnú starostlivosť – a za ten čas mohol prostredníctvom Cirkvi či priateľov vonku usporiadať svoje veci tak, aby bol milosrdne a spravodlivo súdený, pretože aj vinník má tvár človeka pred Bohom a zaslúži si nie pomstu, ale spravodlivosť. Sú tu ale iné problémy: ľudia, ktorí Boha nepoznajú. Ľudia gniavení bremenom hriechu. Otrávení svetom a bez zmyslu. Týraní v rodine. Vykoristovaní.

Osamelí. Zlomení... Blahej pamäti pápež František opakoval, že Cirkev má byť ako „poľná nemocnica“ – poľná preto, že je reálne prítomná vo svete a nie zatvorená za dverami kostola. A nemocnica, lebo je pre všetkých ľudí vo svete miestom prijatia a uzdravenia od Boha. Stále veríme, že všetci ľudia, áno, aj zlí a hriešni, všetci sú rovnako a bez rozdielu povolaní do Rodiny Boha za rovnakú cenu Krvi Krista. Je toto naša farnosť? Aspoň medzi sebou navzájom? „V našich programoch, náboženskej výchove a kázňach hlásame starostlivosť, ale naše farnosti nespájajú ľudí tak, aby sa mohli ľahko starať jeden o druhého. Je vaša farnosť známa starostlivosťou, ktorú farníci venujú jeden druhému? Očakáva väčšina katolíkov, že ich vo farnosti budú milovať? A vy? Ako by rôzni jednotlivci vo vašej farnosti odpovedali na tieto otázky: Som známy? Modlí sa za mňa niekto? Je za mňa niekto zodpovedný? Ako by ste odpovedali vy? Dostávajú životné skúsenosti bežných farníkov vo vašej farnosti priestor? A čo vaše životné skúsenosti? Vie bežný katolík vo vašej farnosti, že cirkev je chudobnejšia, ak nepočúva jeho alebo jej životné skúsenosti? A viete to vy?“ (Arthur R. Baranowski). A čo voči ľuďom „tam vonku“? Cítíme starostlivosť o nich? A cítia oni, že tu je miesto, kde sú s láskou očakávaní, kde ich niekto prijme, neodsúdi, vypočuje, povzbudí, pomôže, podelí sa – časom isto aj o poznanie Krista a sprostredkuje im Jeho uzdravujúcu moc?

03

Tu pristúpili rodoví náčelníci levitov ku kňazovi Eleazarovi, k Nunovmu synovi Jozuemu a ku kmeňovým náčelníkom Izraelových synov a vrazili im v Šíle v krajine

Kanaán: "Pán rozkázal prostredníctvom Mojžiša, aby sme dostali mestá na bývanie a k nim patriace pastviny pre náš dobytok." A Izraelovi synovia dali levitom zo svojho dedičného podielu podľa Pánovho rozkazu tieto mestá s ich pastvinami. Všetkých levitských miest uprostred dedičného vlastníctva Izraelových synov bolo štyridsaťosem miest s ich pastvinami. K týmto mestám sa teda počítalo samo mesto a jeho okolité pastviny. Tak to bolo pri všetkých týchto mestách. Tak dal Pán Izraelovi celú krajinu, o ktorej prisahal ich otcom, že im ju dá. Zaujali ju a usadili sa v nej. (Joz 21, 1-3. 39-41)

Pripomeňme si: Kmeň Léviho bol v Izraeli tým, čím je dnes v Cirkvi služobné kňazstvo biskupov, kňazov a diakonov. Nemali žiaden dedičný podiel, vlastnú krajinu. Miesto toho žili v levitských mestách roztrúsených po všetkých územiach všetkých izraelských kmeňov. Tak boli prítomní uprostred nich. Ich vlastným podielom bol sám Boh a služba Bohu, privilégium stať ako prostredníci medzi ľuďmi a Bohom. Dnes je týmto Cirkev samotná, Kristovo Telo, Kristus, ktorého Vtelenie v nej pokračuje a On je tak prítomný vo všetkých krajoch a krajinách celého sveta a žije v jej Tele medzi ich obyvateľmi. Možno už v 1. storočí píše o tomto neznámy kresťan svojmu priateľovi Diognétovi: „Kresťania sa nelíšia od ostatných ľudí ani krajom, ani rečou, ani spôsobom života. Obývajú aj grécke, aj barbarské mestá, podľa toho, ako komu určil osud. V obliekaní a strave, ako aj v ostatných oblastiach života sa držia domorodých obyčají, no ukazujú obdivuhodný, ba podľa všeobecnej mienky až neuveriteľný životný postoj. Sú v tele, ale nežijú podľa tela. Bývajú na zemi, ale svoj domov majú v nebi. Vydané zákony poslúchajú, a svojím životom prevyšujú zákony.“ A na rozdiel od levítov, ktorí sa museli narodiť v levitskej rodine, inak sa nimi stať nemohli, my, každý jeden človek, sa môžeme narodiť z Boha vo vode krstu do tejto blaženej

Rodiny Boha! Sv. Augustín hovorí, že „každý má Ducha Svätého v takej miere, v akej miluje Kristovu Cirkev“ – pretože je to Duch Krista, ktorý koluje v Jeho Tele, a tým je Cirkev, viditeľná, hmatateľná Cirkev, pre nás stelesnená obzvlášť vo farnosti, tvorená konkrétnymi farníkmi, lepšími i horšími, každý (aj my) s ich chybami a nedostatkami a zraneniami a nedokonalosťou, lebo všetci sme ešte len na ceste k plnému osvojeniu si spásy, Daru Božieho synovstva, čiže nášho zbožštenia. Sme ľudia, ktorí sa ešte len učia byť deťmi Boha, smrteľníci, ktorí sa ešte len učia byť bohmi. Aké miesto má Cirkev, skutočná a hmatateľná Cirkev – a v praxi farnosť, malé spoločenstvá v nej (a teda aj to tvoje), jednotliví farníci – v tvojom živote? Je Cirkev dôležitou, dokonca zásadnou súčasťou tvojho života, života tvojej rodiny? Alebo je pre vás iba „kostolom“, kde prídete „navštíviť“ jej bohoslužbu, ale jej život, sny, radosti, bolesti, námahy idú mimo vás?

04

Tak dal Pán Izraelovi celú krajinu, o ktorej prisahal ich otcom, že im ju dá. Zaujali ju a usadili sa v nej. A Pán im daroval pokoj dookola; všetko tak, ako prisahal ich otcom. Nik zo všetkých ich nepriateľov im neodolal; všetkých ich nepriateľov dal Pán do ich ruky. Zo všetkých prisľubov, ktoré dal Pán Izraelovmu domu, nezostal ani jediný nesplnený; všetko sa splnilo. Vtedy Jozue povolal Rubenovcov, Gadovcov a polovicu Manassesovho kmeňa a vravel im: "Splnili ste všetko, čo vám nariadil Pánov služobník Mojžiš, aj mňa ste poslúchli vo všetkom, čo som vám rozkázal. Za ten dlhý čas až dodnes ste neopustili svojich bratov a verne ste zachovali rozkaz Pána, svojho Boha. Keďže Pán, váš Boh, nateraz udelil pokoj vašim bratom, ako im prisľúbil, vráťte sa teraz a choďte do svojich stanov, do svojej vlastnej krajiny, ktorú vám dal Pánov služobník Mojžiš na druhej strane Jordánu. Len na to veľmi dbajte, aby ste konali podľa príkazu a zákona,

ktorý vám uložil Pánov služobník Mojžiš: milovať Pána, svojho Boha, kráčať po všetkých jeho cestách, zachovávať jeho príkazy, prilipnúť k nemu, slúžiť mu celým svojím srdcom a celou svojou dušou." Jozue ich požehnal a prepustil ich. Nato sa odobrali do svojich stanov. (Joz 21, 41-43; 22, 1-6)

Písmo nás už dávno pozýva: „Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán; šťastný človek, čo sa utieka k nemu“ (Ž 34, 9)! A ako to môžeme skúsiť a presvedčiť sa? „Vy, jeho svätí, bojte sa Pána, veď bohobojní núdzu nemajú“ (Ž 34, 10), pokračuje žalm, „s bážňou a chvením pracujte na svojej spáse. Veď to Boh pôsobí vo vás, že aj chcete, aj konáte, čo sa jemu páči“ (Flp 2, 12-13), dodáva Apoštol. Veď ako inak môžeme zakúsiť, že Boh je verný a plní svoje prisľuby, než tak, že budeme konať, čo nám hovorí a prikazuje – nie kvôli sebe, že by bol samofúby alebo túžil nás ovládať, ale kvôli nám, pre naše dobro, ako keď starostliví rodičia vyučujú svoje deti? Sú ľudia, a možno sa to týka niekedy aj nás, sú ľudia, ktorí sa sťažujú, že Boha nevideli, nezažili, sťažujú sa, že podľa nich sa Boh o nich málo stará a dopúšťa na nich veci, ktoré by nemal, že ich život veru nie je ani šťastný ani blažený tak, ako to Písmo sľubuje. A keď sa ich opýtate, a ty robíš všetko, čo je tvojou časťou práce, tvojej krstnej Zmluvy s Bohom? – tak vám povedia, že samozrejme nie, iba sa pomodlia a idú do kostola, ale inak nič. A tak sa na nich plnia iné Pánove slová: „Môj ľud nepočúval na môj hlas a Izrael nedbal o mňa. Preto som ich ponechal v tvrdosti ich srdca: nech si len idú za svojimi preludmi“ (Ž 81, 12-13). Existujú rôzne prejavy Boha a Božieho života v nás, spomeňme na slová Krista, že „tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi...“ (Mk 16, 17). Ale najväčšie znamenie je práve „Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápanosť“ (Flp 4, 7), keď sme „ako nasýtené dieťa v matkinom náručí“ (Ž 131, 2), naplnení, napojení Vodou Ducha, po

ktorej už viac niet smädu, nasýtení Chlebom Života, po ktorom už niet hladu, v blaženej hesychii bezstarostnosti a bezžiadostivosti detí Boha, „lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5, 5).

05

Jednej polovici Manassesovho kmeňa dal Mojžiš podiel v Bášane, druhej jeho polovici dal zasa Jozue (podiel) s ich bratmi na západnej strane Jordánu. A keď ich Jozue prepúšťal do ich stanov, ešte ich požehnal. Povedal im: "Vráťte sa do svojich stanov s bohatým majetkom a s početným dobytkom, so striebrom, zlatom, meďou, železom a premnohým šatstvom! Podelte sa o to, čo ste ukoristili u svojich nepriateľov, so svojimi bratmi!" Rubenovci, Gadovci a polovica Manassesovho kmeňa sa teda vydali na spiatočnú cestu od Izraelových synov zo Šíla v krajine Kanaán, aby sa vrátili do krajiny Galaád, do krajiny svojho podielu, ktorá prešla do ich vlastníctva na rozkaz, ktorý dal prostredníctvom Mojžiša Pán. (Joz 22, 7-9)

Láska znamená pomáhať iným, samozrejme. Ale jej naplnením je delenie sa, zdieľanie! O Božej láske hovorí Katechizmus hneď v prvej vete, že „nekonečne dokonalý a sám v sebe blažený Boh podľa číro dobrotviveho rozhodnutia slobodne stvoril človeka, aby mu dal účasť na svojom blaženom živote“ (KKC 1) – aby sa podelil, aby s človekom zdieľal sám Seba a svoj život. Začne tým, že vyhľadá svoj ľud „na pusteji zemi, na mieste divokom, v revúcej pustine. Ujal sa ho a dával naň pozor, striedol ho ako zrenicu oka. Jak orol zobúdzal svoje hniezdo, krúži nad svojimi mláďatami, tak rozpál svoje krídla, chytil ho, niesol ho na svojich perutiach“ (Dt 32, 10- 11). Dá mu slobodu a potom zem, na ktorej môže žiť, učí ho stáť na vlastných nohách a byť národom, dobrým a spravodlivým. Nakoniec ich „pozýva, aby sa stali jeho učeníkmi a nasledovali ho, aby všetko, čo žil on [ako Kristus na zemi], mohli žiť

v ňom a on to mohol žiť v nich“ (porov. KKC 520 a 521) a tak vošli do Božieho Života – a s nimi aj my všetci! Niekedy vo farnosti nedokážeme ani len ten prvý krok: účinne, užitočne, rozumne a hlavne vytrvalo pomáhať tým, ktorí sú v núdzi – alebo sa obmedzíme len na podarovanie jedla či šiat cez farskú charitu. Nedokážeme ponúknuť blízkosť a spoločenstvo tým, ktorí ostali vo farnosti osamelí, lebo dávno preč sú tie časy, keď tri-štyri generácie rodiny žili pospolu či aspoň blízko. A čo potom samo gro a podstata lásky:

deliť sa sami so sebou, so svojim životom, zdieľať Boží Život, ktorý v nás rozlieva Boží Duch, deliť sa s poznaním Boha, s radosťami i bolesťami na ceste nasledovania Krista, navzájom sa učiť, povzbudzovať, deliť so skúsenosťami? Aj preto je dôležité, aby sme, ako nám to opakuje Cirkev, žili vo farnostiach ako spoločenstvo spoločenstiev, kde farnosť nie je neforemná a dokonca anonymná masa jednotlivcov, ale živý a štruktúrovaný organizmus.

	Čičava	Komárany	Merník
Po	Blahoslavený hieromučeník Vasiľ, prešovský biskup		Odporičaný sviatok
11.5.	8.00 +rod. Ďurišinová		
Ut	Svätí otcovia Epifanos, cyperský biskup a Germanos, konštantínopolský patriarcha		
12.5.		18.00 +Ján (r.Tarkaničová)	
	Svätá mučenica Glykéria		
St			17.00 spoveď pred odpustom 18.00 *ZBP Katarína s rod. Pomazanie chorých
13.5.			
Št	Nanebovstúpenie nášho Pána, Boha a Spasiteľa Ježiša Krista		Prikázaný sviatok Myrovanie
14.5.	18.30 *ZBP r.Ďurišinová	17.00 *za farnosť	
Pi	Prepodobný otec Pachómios Veľký		Zdržanlivosť od mäsa
15.5.	18.00 +Žofia (r.Maximová)		
	Prepodobný otec Teodor Posvätený		
So		17.00 *ZBP Sophia, Matias (r.Lipkošová)	
16.5.	18.30		
	Siedma nedeľa po Pasche – svätých otcov prvého nicejského snemu Kazateľ: o.Vladislav Petrik, administrátor farnosti Medzilaborce - Borov		Odpustová slávnosť v Merníku Myrovanie Sprievod okolo chrámu
Ne			9.30 Ažatist požehnanie rodín 10.30 Sv. liturgia
17.5.			

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete

Odpustové slávnosti: 17.5. – Nanebovstúpenie Pána v Merníku; 31.5. – 70. výročie posvätenia rim.kat. kostola v Čičave; 28.6. – Sv. Kozmu a Damiána v Čičave; 26.7. – Sv. Anny v Komáranoch